

L'últim adroguer

Antoni Parera Martínez

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

El soroll de la porta en obrir-se va esborrar de cop aquelles planures d'Arizona. Cisco Piulachs desà la novel·la al calaix, sota el taulell i estirà el coll. La visita no era cap sorpresa.

—Déu vos guard, senyora Ernestina.

La veïna del principal. Cisco la veia com sempre, la velleta de dalt, ja quan ell era un marrec i son pare duia el negoci. Amb orgull de matinera, va seure a la cadira de vímet que l'adroguer tenia en un racó de la botiga. Com un director de cine en ple treball, la senyora Ernestina cridava la seva compra i assenyalava amb el seu bastó tot allò que despertava el seu interès. No s'hi veia molt bé i sempre queia alguna cosa per bastonada involuntària. Quan ja era servida, s'aixecava i desplegava un mocador de fer farcells sobre el taulell.

—¿M'ho faràs pujar pel noi?

—Sí, senyora Ernestina.

El noi era en Cisco mateix (feia anys que no tenia aprenent) i havia de seguir el ritual de deixar un moment la botiga, pujar la compra al principal i encara parar la mà davant la insignificant però insistent propina. Entre la venda i el repartiment, va tenir temps d'acabar-se la novel·la i d'atendre dues trucades de proveïdors. Calia reposar els iogurts caducats, un formatge florit i fins alguna llauna. Els aliments no duraven com abans i pocs resistien com ell.

Abans de tancar, van arribar la dona i la filla. La petita Sílvia, corrent entre llaunes apilades i prestatges mig buits, donava un toc de vida a la botiga. Després del petó,

la dona va fer com sempre: mirà el calaix de la caixa com si busqués canvi.

–Cisco, haurem de fer un pensament.

L'adroguer va agafar la nena de la mà.

–T'agradaria un germanet, Sílvia?

–Cisco, no fugis d'estudi! -crijà la dona.

Aquella nit va tenir un malson. Fotografies d'un Cisco Piulachs sense afaitar i de rostre ferreny poblaven les parets principals d'un escenari de *far west*. Totes tenien un lema amb lletres grosses: no hi posava *Wanted*, sinó *Es traspassa*. Cisco es despertà suat, el cor li batejava fort. S'alçà del llit. La dona remugava mig desperta:

–Cisco, què et passa?

–No res -digué mentre es vestia- o potser sí. Ja he fet el pensament.

–Què dius? On vas?

–Amanda, aquesta lluita és meva.

Amanda es cobrí tota amb el llençol. La seva veu sonava amortida: "demà m'ho contes..."

Cisco sortí de casa. La nit era tranquil·la. Només se sentia bufar el vent. Féu el camí de cada matí. Després d'alçar un poc la persiana de ferro, va entrar a la botiga i en va sortir de seguida, vestit de bata blava i armat amb una perxa (la que utilitzava cada dia per estirar la persiana o abastar les llaunes més enfilades). No va refer camí, en trià un altre. Veia el barri canviat, ple de bastides que dificultaven el pas. Va buscar el Carrer Gran. Allà els va trobar, un rere l'altre; els llums encesos els delataven.

Ben situats, els supermercats feien gala de nom estranger, grans superfícies i portes de vidre que deixaven veure carretons arrengrats i les caixes. Tots tenien més d'una. Mirà amb ràbia aquelles màquines que l'endemà engegarien per tornar a arrabassar-li la clientela, el pa de la seva filla. Va alçar un puny amenaçador, l'altre mà premia fort la perxa. Es féu enrere per tal d'agafar embranzida.

Un turisme se saltava més d'un semàfor del Carrer Gran, quasi buit de matinada. No va poder esquivar aquella figura blava. Cisco va perdre el món de vista.

El va despertar una veu coneguda. Cisco va estar a punt de preguntar: "senyora Ernestina, ¿Què posem avui?", però aquell interior tan blanc el va frenar.

—Fill, ets despert? Quina alegria. Ens has tingut amb l'ai al cor durant dos dies.

—I qui ha obert la botiga?

—Tens una dona que val molt. Avui no és aquí perquè els metges van dir que te'n sortiries. La nena no t'ha vist, l'Amanda no volia que s'espantés amb tanta bena com duus. ¿Què et sembla si les truquem? Tens un telèfon a la tauleta.

Van haver de menester l'ajut d'una infermera per marcar el número.

—Sílvia, sóc el pare.

—Ja estàs bo?

—Millor, reina. Hi ha la mare?

—Sí, però no s'hi pot posar. Ara despatxa.

Ho havia sentit bé, també sentia altres veus i la cantarella de la caixa.

—Un petó, Sílvia. Digues a la mare que trucaré a l'hora de plegar.

Va penjar. La senyora Ernestina s'aixecava d'una cadira per marxar. El seu bastó, que dirigia tantes compres, ara el renyava.

—Has de mirar abans de creuar un carrer. T'ho diu una que no veu gaire, però encara hi toca. És ben fàcil.

Cisco, com a resposta, va refer el títol de l'última novel·la que havia llegit:

—Cavalcar és més fàcil.

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

